

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทนำ

จากการศึกษาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs : Small and Medium Enterprises) ในประเทศไทยพบว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นส่วนสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยทั้งในด้านการสร้างงานใหม่ โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดย่อมเพราะใช้เงินลงทุนไม่สูงมากสำหรับการเริ่มต้นดำเนินการและมีส่วนช่วยเพิ่มการแข่งขันในตลาดจากการเริ่มต้นธุรกิจใหม่ในวิสาหกิจขนาดย่อมซึ่งเป็นส่วนเชื่อมโยงกับวิสาหกิจขนาดใหญ่โดยมีส่วนช่วยเหลือและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดใหญ่โดยการรับช่วงการผลิต ช่องทางการจัดจำหน่ายปลีก นอกจากนี้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังเป็นส่วนหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโดยการกระจายการพัฒนาไปทั่วประเทศ แต่อย่างไรก็ตามการประกอบการและการดำเนินธุรกิจย่อมมีความเสี่ยงที่ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญในการบริหารจัดการทั้งปัจจัยความเสี่ยงที่เกิดจากภายนอกธุรกิจและปัจจัยภายในของธุรกิจ ดังนั้นการศึกษาค้นคว้าจึงมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อผลประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือ โดยที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบจำลองโพรบิต (Probit Model) และแบบจำลองโลจิต (Logit Model) เป็นแบบจำลองหลักในการศึกษาและวิเคราะห์ถึงปัจจัยความเสี่ยงของร้านอะไหล่ยนต์ โดยบทสรุปท้ายของงานวิจัยนี้จะทำการรวบรวมและสรุปเนื้อหาในส่วนที่สำคัญของงานวิจัยไว้ด้วยกัน ซึ่งแบ่งออกเป็นหัวข้อดังนี้ 1) องค์ความรู้จากวรรณกรรม 2) ช่องว่างองค์ความรู้เชิงเชื่อมโยงสู่วัตถุประสงค์ 3) ผลการวิจัยที่สำคัญ 4) ข้อเสนอแนะในการวิจัย 5) ข้อจำกัดของการวิจัย และ 6) แนวทางการวิจัยในอนาคต

5.2 องค์ความรู้จากวรรณกรรม

การวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อผลประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือได้ทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในงานวิจัย โดยทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ 1) ทฤษฎีความเสี่ยงและความไม่แน่นอน ประกอบไปด้วยความหมายของความเสี่ยง การบริหารความเสี่ยง การระบุความเสี่ยงปัจจัยความเสี่ยง 2) แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ความเสี่ยงที่มีต่อผล

ประกอบการซึ่งประกอบไปด้วย แบบจำลองโพรบิท (Probit Model) และแบบจำลองโลจิต (Logit Model) การเลือกระหว่างแบบจำลองโพรบิทและแบบจำลองโลจิต วิธีการประมาณค่าของแบบจำลอง โดยการประมาณค่าความควรจะเป็นสูงสุด และการตีความหมายที่ได้จากแบบจำลอง นอกจากนี้จากการตรวจสอบเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจอะไหล่ยนต์

5.3 ช่องว่างองค์ความรู้ผู้วัตถุประสงค์

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทราบได้ว่าการศึกษารื่องการวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือนั้นยังไม่ได้มีการศึกษาโดยตรง โดยส่วนมากจะเป็นวิธีการบริหารความเสี่ยงของกิจการทั่วไปทั้งในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และการใช้วิธีการในการศึกษาโดยทางวิธีเศรษฐศาสตร์นั้น ในการใช้แบบจำลองโพรบิท (Probit Model) และแบบจำลองโลจิต (Logit Model) เพื่อศึกษาปัจจัยความเสี่ยงธุรกิจร้านอะไหล่ยนต์นั้นก็ไม่ได้มีการศึกษาเช่นกัน ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสนใจในการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในธุรกิจอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือ โดยจะแบ่งงานวิจัยออกเป็นสองส่วน คือ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในร้านอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือ และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ได้แก่ การประมาณค่าโดย แบบจำลองโพรบิท (Probit Model) และ แบบจำลองโลจิต (Logit Model) มาใช้ในการวิเคราะห์ความเสี่ยงของกิจการอะไหล่ยนต์ที่มีผลต่อผลประกอบการอะไหล่ยนต์

5.4 ผลการวิจัยที่สำคัญ

5.4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือสามารถสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการกิจการอะไหล่ยนต์ส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีอายุช่วง 41 – 50 ปี อยู่ในระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับ ปวช. ซึ่งมีอายุของกิจการอยู่ ในช่วง 1 - 10 ปี มีจำนวนลูกจ้างน้อยกว่า 10 คน มีจำนวนรายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 100,000 บาท และมีจำนวนต้นทุนโดยเฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 100,000 บาท

5.4.2 ผลวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือ

ผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ 2 ส่วนตามประเภท คือปัจจัยความเสี่ยงจากปัจจัยภายนอกกิจการและความเสี่ยงจากปัจจัยภายในกิจการ ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้ 1) ปัจจัยความเสี่ยงจากภายนอก ได้แก่ ปัจจัยความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติคือ ภัยแล้ง ปัจจัยความเสี่ยงจากระบบการเมืองการปกครองคือ ข้อพิพาททางแรงงาน ปัจจัยความเสี่ยงจากตลาดคู่แข่งชั้นรายอื่นคือ ความไม่แน่นอนของอัตราแลกเปลี่ยน และความเสี่ยงจากเทคโนโลยีใหม่ที่ใช้ในการผลิตอะไหล่ยนต์ 2) ปัจจัยความเสี่ยงจากภายในกิจการ ได้แก่ ปัจจัยความเสี่ยงจากการดำเนินการภายในธุรกิจ คือการส่งมอบสินค้าที่ตรงเวลา

5.5 ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ถึงปัจจัยความเสี่ยงในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจอะไหล่ยนต์ เขตภาคเหนือดังที่กล่าวมาจะทราบได้ว่าปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อรายได้ของกิจการ มีทั้งจากปัจจัยภายนอกกิจการและปัจจัยภายในกิจการ โดยความเสี่ยงจากปัจจัยภายนอกกิจการ ได้แก่

1) สถานการณ์ภัยแล้งที่ส่งผลกระทบต่อรายได้ของกิจการอะไหล่ยนต์ ดังนั้นผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์ควรจะมีการวางแผนในการจัดซื้อสินค้าในแต่ละช่วงเวลาเพื่อลดปัญหาสินค้าขาดแคลนหรือสินค้าเหลือในสินค้าคงคลังและ ในภาคส่วนของรัฐบาลอาจมีส่งเสริม ให้ความรู้ในการรวมกลุ่มของผู้ประกอบการอาจจะทำความร่วมมือกันภายในจังหวัด หรือภายในเขตภูมิภาคเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้าในการขายสินค้าอะไหล่ยนต์และเพื่อรองรับความต้องการสินค้าที่เพิ่มขึ้น ลดผลกระทบจากการขาดสินค้าในช่วงดังกล่าว

2) ความเสี่ยงจากข้อพิพาทแรงงาน โดยผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์ สามารถลดปัญหาข้อพิพาทได้โดยมีการทำสัญญาจ้างที่ครอบคลุมถึงสวัสดิการของลูกจ้าง หรือข้อตกลงที่ชัดเจนในการทำงาน นอกจากนี้ในภาคส่วนของรัฐบาลอาจทำความร่วมมือกับกิจการของเอกชนเพื่อจัดการอบรมให้ความรู้ ความเชี่ยวชาญหรือ เพิ่มทักษะในการทำงานให้มากขึ้นและเอกชนควรเข้ามามีส่วนในการกำหนดหลักสูตรการอบรม เพื่อให้ได้แรงงานที่มีทักษะ ตรงกับสิ่งที่ผู้ประกอบการอยากได้เพื่อเป็นการสร้างเสริมทักษะในการทำงานให้เชี่ยวชาญมากขึ้น

3) ความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน เนื่องจากสินค้าอะไหล่ยนต์มีหลายประเภททั้งที่ผลิตเองในประเทศไทยหรือมาจากการนำเข้าอะไหล่จากต่างประเทศ ผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์ควรมีการหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับอัตราแลกเปลี่ยนหรือปรึกษากับผู้ที่เชี่ยวชาญทางการเงินและการลงทุนเพื่อเป็นการเริ่มต้นการวางแผนของการลดความเสี่ยงนอกจากนั้นผู้ประกอบการ

อะไหล่ยนต์ ควรจะเลือกพิจารณาอะไหล่ที่มีขายภายในประเทศก่อนสั่งนำเข้าจากต่างประเทศเพื่อลดความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนอีกทางหนึ่ง

4) เทคโนโลยีใหม่ ในการผลิตอะไหล่ยนต์นั้นมีการพัฒนากระบวนการผลิตและประเภทของวัสดุที่ใช้ในการผลิตเปลี่ยนแปลงไป อาจทำให้ผู้ประกอบการต้องมีการวางแผนจัดซื้อ จัดเก็บสินค้าเพื่อรองรับกับเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไปของกระบวนการผลิต สำหรับแนวทางในการแก้ปัญหาผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์สามารถทำได้โดยการสำรวจและทำสถิติอะไหล่ขาดหรือเป็นที่นิยมของลูกค้าในตลาดและจัดเก็บไว้เป็นสินค้าคงคลัง ส่วนสินค้าที่ไม่เป็นนิยมอาจจะต้องมีการสั่งซื้อล่วงหน้าแทนการเก็บเป็นสินค้าคงคลังไว้ เพราะถ้าผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์เก็บสินค้าคงคลังไว้โดยไม่ได้ควบคุมอาจจะทำให้สินค้าล้าสมัยและราคาลดลงไปเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิตและ

สำหรับความเสี่ยงจากปัจจัยภายในกิจการซึ่งเป็นปัจจัยที่ผู้ประกอบการสามารถควบคุมได้โดยตรงคือ

5) การส่งมอบสินค้าที่ตรงเวลา จากการศึกษาการส่งมอบสินค้าที่ตรงเวลามีทิศทางความสัมพันธ์เดียวกันกับรายได้ โดยที่ถ้าผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์ส่งมอบสินค้าตรงเวลารายได้ของกิจการอะไหล่ยนต์จะมีทิศทางที่เพิ่มมากขึ้น ตรงกันข้ามกับถ้าผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์ส่งมอบสินค้าไม่ตรงเวลามีผลให้รายได้ของผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์จะมีทิศทางที่ลดลงด้วย เพราะฉะนั้นการส่งมอบสินค้าที่ตรงเวลาเป็นส่วนหนึ่งที่มีผลโดยตรงกับรายได้ผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์ ดังนั้นผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์ ควรจะมีการบริหารวางแผนส่งมอบสินค้า โดยการวางแผนนั้นรวมถึงการจัดการในกระบวนการขนส่งสินค้าให้ตรงเวลาที่ได้นัดหมายไว้กับลูกค้า อีกทั้งยังเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือแก่กิจการอะไหล่ยนต์

5.6 ข้อจำกัดในงานวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้ข้อมูลจากแบบสอบถามผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์ ในภาคเหนือเป็นจำนวน 400 ชุด สำหรับข้อจำกัดหรืออุปสรรคในการวิจัย คือ กลุ่มตัวอย่างมีเพียง 4 จังหวัดอาจจะน้อยเกินไปสำหรับการสรุปปัจจัยความเสี่ยงในพื้นที่ภาคอื่น การเดินทางไปเก็บข้อมูลนั้นค่อนข้างลำบากเพราะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้อยู่ในคนละพื้นที่ และความแตกต่างของภาษาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ โดยถ้าสัมภาษณ์ในเขตภาคเหนือตอนบนจะพบว่าการใช้ภาษาท้องถิ่นจะทำให้การสัมภาษณ์ไปได้รวดเร็วยิ่งกว่าการใช้ภาษากลาง และอีกข้อจำกัดหรืออุปสรรคในการวิจัย คือ โดยส่วนมากแล้วผู้ประกอบการอะไหล่ยนต์มักจะไม่มีค่อยมีเวลามาให้สัมภาษณ์หรือเขียนตอบแบบสอบถามเพราะจะต้องให้บริการลูกค้าทำให้ การสัมภาษณ์ในครั้งนั้นๆ ต้องใช้เวลาในการสัมภาษณ์พอสมควร

5.7 แนวทางงานวิจัยในอนาคต

เพื่อให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นในอนาคตควรมีการวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงในภาคอื่นๆ ด้วยเนื่องจากการศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างจากภาคเหนือเท่านั้นอาจไม่เพียงพอและแม่นยำที่จะสรุปได้โดยทั้งหมดว่าในความเสี่ยงนี้จะเป็นความเสี่ยงของกิจการอะไหล่ยนต์ ในภาคอื่นๆ ของประเทศไทยด้วย

นอกจากนี้ในส่วนของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อผลประกอบการของกิจการอะไหล่ยนต์ ควรจะมีการศึกษาเพิ่มเติมในการใช้เครื่องมือเชิงปริมาณในการวิเคราะห์ผลและการวัดผลของความเสี่ยงที่เกิดขึ้นของกิจการอะไหล่ยนต์ เพื่อผลการศึกษาที่ได้จะสอดคล้องกับความเป็นจริงและการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของสภาพเศรษฐกิจ

5.8 สรุป

การวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อผลประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจอะไหล่ยนต์ ภาคเหนือ นั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อผลประกอบการกิจการอะไหล่ยนต์ ในภาคเหนือและเพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของสถานการณ์ประกอบกิจการจำหน่ายอะไหล่ยนต์ในภาคเหนือ ของประเทศไทย โดยการใช้แบบจำลองโพรบิท (Probit Model) และแบบจำลองโลจิต (Logit Model) ในการวิเคราะห์ ในส่วนของข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้จะเป็นข้อมูลแบบปฐมภูมิ จากการเก็บแบบสอบถามในเขตภาคเหนือเพื่อนำมาวิเคราะห์ปัจจัยความเสี่ยงที่เกิดขึ้น ซึ่งข้อมูลจากแบบสอบถามที่ใช้เก็บจากกลุ่มตัวอย่าง 400 ตัวอย่าง และจากการวิเคราะห์พบว่า ปัจจัยความเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อรายได้ของกิจการอะไหล่ยนต์ในภาคเหนือ นั้นมีทั้งความเสี่ยงจากปัจจัยภายนอกกิจการและความเสี่ยงจากปัจจัยภายในกิจการ ได้แก่ ความเสี่ยงจากสถานการณ์ภัยแล้ง ความเสี่ยงจากข้อพิพาทแรงงาน ความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนที่ผันผวน ความเสี่ยงจากการส่งมอบสินค้าที่ไม่ตรงเวลา และความเสี่ยงจากเทคโนโลยีใหม่ที่ใช้ในการผลิตอะไหล่ยนต์

“องค์ความรู้ใหม่ของงานวิจัยชิ้นนี้สรุปได้ว่าปัจจัยความเสี่ยงที่มีผลต่อธุรกิจอะไหล่ยนต์ ในภาคเหนือ โดยการวิเคราะห์เชิงปริมาณจากแบบจำลองโพรบิท (Probit Model) และแบบจำลองโลจิต (Logit Model) คือ ปัจจัยความเสี่ยงด้านภัยแล้ง ปัจจัยความเสี่ยงด้านข้อพิพาทแรงงาน ปัจจัยความเสี่ยงจากอัตราการแลกเปลี่ยนที่ผันผวน ปัจจัยความเสี่ยงการส่งมอบที่ไม่ตรงเวลาและ ปัจจัยความเสี่ยงจากเทคโนโลยีใหม่”